Temps Ordinari - Vint-i-sisè diumenge



Per LlorencP el dl., 23/09/2024 - 10:30

Nm 11, 25-29
Jm 5, 1-6
Mc 9, 38-43.45.47-48

1) Com ens sentim Església?

Les lectures d'avui ens proposen d'examinar com està el nostre cor d'amplitud, d'amplada, d'espai per acollir els altres.

Un cor estret és aquell que només mira 'els seus', les persones que pertanyen al meu grup, al meu cercle d'amistats, o que són properes a mi en un sentit o un altre. Les persones que són 'dels meus'.

Els deixebles, veiem avui, tenien el cor estret: "aquests fan miracles en el teu nom, però no són 'dels nostres'", diuen a Jesús, amb un cor certament estret de mires. No es fixen en el bé que fan aquelles persones. Simplement les classifiquen en una categoria excloent: "*no són dels nostres*". Trista mirada, certament…

I Jesús els corregeix de seguida: mireu el bé que fan, mireu-los d'una altra manera, ve a dir-los… No classifiqueu, no voleu tenir l'exclusiva de fer el bé i d'obrar en el meu nom. No sou els propietaris del nom de Jesús, no sou els únics que podeu fer el bé per Jesús. Obriu les vostres mires…

Aquestes reflexions les va fer Jesús als seus en aquell moment. Ens podem preguntar si no són pertinents per a nosaltres, en dos nivells:

En primer lloc, el del bé que fan les persones o institucions que no coneixen Jesús però que actuen com ell voldria que fem. ¿Com els considerem, com valorem el bé que fan, les lliçons fins i tot que a vegades ens donen de sensibilitat per realitats sofrents del nostre món, de les persones que pateixen i que atenen a vegades amb tant compromís humà?

I també podem pensar en el nivell de les diverses persones o grups d'Església: a vegades pot haver una mirada suspicaç o poc fraterna entre grups i tendències dins la comunitat dels seguidors de Jesús. És cert que dins l'Església hi ha una diversitat gran, és cert també que a vegades les mires massa humanes ens fan caure en el recel o la crítica.

Això no és d'ara, l'Església té una llarga història, ja des dels seus inicis, de disputes i de dificultats entre grups. Jesús doncs, ens adreça unes paraules importants: no mireu si són 'dels nostres' o 'dels altres' , mireu el bé que fan en el meu nom, obriu les mires del vostre cor, eixampleu-lo mireu com una sana diversitat de carismes i de tendències permet, que el missatge de Jesús arribi a persones amb tendéncies personals i psicològiques diverses....

Sí, el Senyor vol fer-se proper a tots, siguem com siguem, i vol que donem fruit, cadascú a la seva manera. Tots sumem, tots som l'Església d'un Jesús que no és sectari, sinó Senyor de tots.

¿Potser avui estem convidats a guanyar en mirada cordial i fraterna tots els membres de l'Església que volem seguir Jesús, amb tonalitats tna diverses? ¿Potser avui ens podem sentir una mica més Església? ¿Podem potser avui sentir-nos més cordialment membres de la comunitat de totes les persones, tan diverses, que coneixem i estimem Jesús i que el sentim com a guia, llum i vida? ¿Potser podem mirar amb més complicitat i afecte la diversitat dels seguidors de Jesús?

2) Com acollim, com cuidem?

El que Jesús assenyala com a important és que mirem de no allunyar ningú d'Ell, *'per petit que sigui'*. Jesús no vol que ningú quedi al marge de la seva amistat i la seva salvació. De cap manera, doncs, podem caure en actituds excloents o que allunyin ningú que de bon cor vulgui seguir Jesús, i que tingui fe, per petita que sigui. Al contrari, ens podem preguntar: com podem ser tots els grups d'Església bona notícia per les persones de bona voluntat, que tenen una petita flama de fe que ha de créixer? De quina manera som curosos amb les persones, respectuosos amb els processos de creixement de la fe, acollidors? De quina manera les nostres comunitats cristianes són testimoni d'un Jesús que és inclusiu, acollidor, que es preocupa de cadascuna de les ovelles, que les coneix a cadascuna pel seu nom?

3) Com vivim la justícia envers els més desfavorits?

I finalment, podem veure la vehemència de la segona lectura, que sona dura, contundent, i que deixa certa perplexitat. Potser per comprendre-la convé que recordem altres passatges de la mateixa carta de sant Jaume, que hem proclamat en diumenges anteriors: vèiem com criticava durament els que fan acepció de persones, tractant bé els més 'notables i poderosos', i deixant de banda els petits i poc 'importants'. També vèiem com la mateixa duresa feia servir per blasmar els qui provoquen divisió a la comunitat de creients, a l'Església. Doncs avui la crida, que ens fa, és a veure com apliquem la justícia social, si ens aprofitem, d'una manera o una altra, dels més febles de la nostra societat, si la nostra avarícia o ambició ens fa buscar el propi benefici per

sobre del dels més petits… Com deia un bon cristià en una conferència, “la qualitat moral una societat es veu en el tracte que fa amb els més petits, els més pobres”. Podem dir-ho també, sens dubte, de l’Església: la qualitat de la nostra vida de fe es veu en el tracte que fem amb els més petits, els més pobres, de la nostra societat.

Que la vehemència de la carta de sant Jaume ens sacsegi, i ens posi en marxa per veure que la nostra fe té també a veure amb el nostre compromís social.

ETIQUETES
EXCLUSIÓ DIVISIÓ DIVERSITAT PETITS